

tilkendegivelser, der er kommet fra et flertal i dag.

Derfor er det her ikke et skridt for at forhindre, at vi har en dobbeltbeskatningsaftale med Singapore, det er et skridt, der har til formål at sikre, at vi har den rigtige dobbeltbeskatningsaftale med Singapore, og jeg føler mig ret tryk ved, at det også er det, man kommer til at se som resultatet af den tilkendegivelse, der har været fra et flertal i Folketinget her i dag.

Keld Albrechtsen (EL):

Da mit partis ordfører, hr. Frank Aaen, er forhindret i at være til stede, har jeg lovet ganske kort at tilkendegive, at Enhedslisten naturligvis støtter det lovforslag, der ligger her.

Så vidt vi kan se, vil det kun være spekulanter, der vil kunne være interesseret i at forhindre gennemførelsen af det her lovforslag. Vi støtter det i hvert fald helhjertet.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Flemming Kofod-Svendsen som ordfører lidt forsinket, men bedre sent end aldrig.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Ja, jeg beklager, jeg var optaget andetsteds i huset et øjeblik.

Skatteministeren var i sit indlæg inde på, at det handler om at få en dobbeltbeskatningsaftale. Det er vi enige i, men vi er alligevel meget spørgende over for metoden. At opsige en aftale er det vejen, vi skal gå? Det er vi altså ikke blevet overbevist om i Kristeligt Folkeparti. Det er da kun fint, hvis der nu er kommet mere forhandlingsvillighed, men så synes jeg da, man skal følge det op.

Det er en metode, som vi ikke er glade for. Hvor ofte skal man så opsige en aftale? Vi synes ikke, det er den måde, man skal arbejde på, så derfor har vi ikke tænkt at støtte forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 267: Forslag til lov om ændring af skattestyrelsesloven, ligningsloven og skattekontrolloven. (Omkostningsgodtgørelse i skatte- og afgiftsager).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 5/4 2000).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Frøde Sørensen (S):

Hvad gavner det at have ret, hvis man bliver ruineret i sine bestræbelser på at få ret? Nogenlunde således kunne overvejelserne bag dette lovforslag skitseres.

I en række år har der lydt kritik af det forhold, at det er for dyrt for den enkelte borger og for virksomheder at føre skatte- og afgiftssager mod det offentlige. Det er jo sådan, at det offentlige for tiden yder tilskud til sådanne sager, nemlig 38 pct. af omkostningerne til sagkyndig hjælp, typisk revisor- eller advokatbistand, til privatpersoner og 32 pct. til virksomheder.

Med baggrund i beslutningsforslag nr. B 35 fra folketingsåret 1998-99 er disse forhold blevet kulegravet af omkostningsdækningsudvalget, som har udmøntet sine overvejelser i en betænkning fra februar i år.

Skatteministeren har valgt at følge det enige udvalgs anbefalinger på alle måder, og derfor vil jeg naturligvis forvente, at der hurtigt kan findes et flertal bag dette forslag.

Ser vi på ændringerne i de tre relevante skattelove, så drejer det sig kort fortalt om at hæve tilskuddet til udgifter til 50 pct. for såvel personer som selskaber, uanset skattesagen vindes eller tabes. Hertil kommer et 85 pct.s tilskud, hvis det offentlige skønner, at sagen er så principiel, at den skal behandles ved en højere instans.

Ud over dette ønsker udvalget og med det altså også ministeren at udvide kredsen af godtgørelsesberettigede, af omfanget af sagstyper og af udgifter, der kan søges godtgørelse til.

Forslaget rummer også en mulighed for, at andre skal kunne give populært sagt en pose penge til den, der søger sagen. Denne bistand bliver skattefri for modtagerne og skal ikke modregnes i det offentliges godtgørelse. Modsat er beløbet heller ikke fradragsberettiget for

giver. Bistanden plus den offentlige godtgørelse kan dog ikke overstige omkostningerne til sagen.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har omkostningsdækningsudvalget set på den retssikkerhed, som borgere og selskaber må kunne forvente. Udvalget er især stødt ind i den begrænsning, at det er vanskeligt at afgrænse de sager, hvor sagsøgeren får delvis medhold og fuldt medhold. Derfor er det også svært at indføre regler om fuld dækning, når en sag vindes, og ingenting, når en sag tabes.

I øvrigt synes jeg, man skal være opmærksom på, at det ville være en god besparelse for statskassen, såfremt der var fuld dækning for vundne sager og ingen for tabte sager, da skattemyndighederne vinder de fleste.

Jeg mener i øvrigt, at en omkostningsgodtgørelse i skatte- og afgiftssager er det eneste sted, hvor man får en godtgørelse for sager i det administrative led. Mig bekendt er der ikke andre områder, hvor man har en lovgivning, som yder godtgørelse. Ender en skattesag ved domstolen, og den vindes af borgeren eller virksomheden, så vil dommeren tilkende skatteyderen et beløb, som betales af Skatteministeriet, og såfremt det ikke fuldt dækker omkostningerne, vil man yderligere med henvisning til denne lov få godtgjort 50 eller 85 pct. af restomkostningerne.

Man kan altid drøfte, om udvalgets konklusioner holder, men ikke, at der kun vanskeligt kan findes andre og mere retfærdige løsninger end de foreslåede.

Der kommer faste regler for, hvor meget man kan modtage i godtgørelse, der kommer faste regler for, hvilke sager der er tale om, og hvordan disse skal behandles rent skatteteknisk. Det finder vi i Socialdemokratiet meget tilfredsstillende. Udgiftsudviklingen for det offentlige må følges, da udgifterne må forventes at vokse ikke ubetydeligt. At udgifterne stiger er indlysende, når man øger den kontante godtgørelse, udvider antallet af personer, der kan modtage ydelsen, og når ordningen bliver tilgængelig for en større vifte af sagstyper.

Forslaget får udelukkende administrative følger for det offentlige, hverken erhverv eller private personer vil blive berørt af det.

Socialdemokratiet kan med disse bemærkninger tilslutte sig lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Frode Sørensen gjorde opmærksom på en væsentlig ting, nemlig at det her er det eneste område, hvor der er den slags godtgørelse.

Vi er jo fra Enhedslistens side naturligvis fuldstændig enige i, at der skal være dette høje niveau for retssikkerhed, som ligger i det her forslag, og derfor kan vi godt se, at det faktisk er et godt forslag. Men det er jo ikke så godt, at vi så på en række andre områder ikke har et højt niveau for retssikkerheden. Der er jo områder, hvor det er fortvivlende lavt, og hvor der hidtil ikke har været vilje til at gøre noget, f.eks. står folk, der kommer i klemme i dagpengesystemet eller i bistandsloven, jo i en uheldig situation og har sjældent nogen steder, de kan gå hen for at få en godtgørelse, heller ikke selv om de har ret.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Frode Sørensen, om det høje niveau for retssikkerhed, som fastlægges her, så også skal gælde for de borgere, der står svagest i vores samfund. Det ville unægtelig give perspektiver ud fra dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Frode Sørensen (S):

Jeg vil sige til hr. Keld Albrechtsen, at det er en udmærket diskussion at rejse her, men man må nok sige om det skattemæssige, at det jo er et af de forhold, som vi danskere jo er tvangsindlagte til at komme ind på. Men det var egentlig mere for at rose, at vi i trods alt her havde et område, hvor der var stor retssikkerhed, at jeg gjorde opmærksom på, at her havde vi altså som det eneste sted en godtgørelse.

Jeg skal så lige sige her i forlængelse af min ordføretale, at De Radikale støtter lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu har jeg forståelse for, hvis en skatteordfører og måske også en skatteminister – jeg så jo, der var en kort drøftelse mellem ministeren og ordføreren lige for et øjeblik siden – ikke så gerne vil komme herop og komme med en tilkendegivelse, som kan virke forpligtende for en arbejdsminister eller for en socialminister. Det har jeg da forståelse for.

Jeg ville til gengæld blive frygtelig glad, hvis det var sådan, at der kunne komme en helt principiel melding om, at når vi indfører et højt niveau for retssikkerhed på et område, der må-

ske ikke engang er det område, hvor det er aller mest påkrævet, der er måske nogle områder, hvor det er endnu mere påkrævet, så skulle vi måske gå ind og overveje at gøre det også der, hvor de mennesker, som kommer i klemme i systemet, bliver allerhårdest ramt og står allersvagest.

Vi kan jo vende tilbage til den drøftelse under den forespørgsel om de sociale problemer, som Folketinget skal debattere i morgen, men ellers vil jeg da bede både ordføreren og ministeren om at gå videre med det til socialministeren og til arbejdsministeren og overdrage dem den gode idé, som Enhedslisten hermed tilbyder de andre partier helt gratis at være med til at fremme.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Mariann Fischer Boel som ordfører.

Mariann Fischer Boel (V):

Så kom den endelig. I februar barslede omkostningsdækningsudvalget med sin længe ventede betænkning, og når vi kigger på, hvor lang tid det har taget, så kunne man være fristet til at tro, at det kunne være blevet en elefant.

Betænkningen danner nu grundlag for skatteministerens lovforslag om ændring af omkostningsdækningen, omkostningsgodtgørelsen i skatte- og afgiftssager. Den politiske diskussion og slaget om det niveau, man skulle lægge kompensationen af udgifterne på, har jo bølget frem og tilbage, og i rapporten gennemgår man så også hele den historiske udvikling. Det har jo været interessant og underholdende læsning. Men over den periode, som udvalget beskriver, har der jo i hvert fald efter Venstres mening været foretaget relativt små bevægelser i ønsket om at dække de omkostninger, som en skatteyder har i forbindelse med at føre en skattesag.

Hvis jeg i første omgang skal knytte nogle positive kommentarer til lovforslaget, så er vi fra Venstres side absolut velvilligt indstillet over for udvidelse af ordningen til også at gælde en række nye sagstyper, f.eks. klagesager til Landsskatteretten over ejendomsvurderinger, klager over forskudsregistreringer, og jeg er meget enig i, at det kan betyde, at man på den måde kan foregribe den ligningsmæssige behandling af tvivlsspørgsmål til gavn for skatteydere og til glæde for retssystemet i en senere fase af sagen. Også klager over afslag på genoptagelse af en skatteansættelse vil være en na-

turlig følge af udviklingen, og så vil selvfølgelig også hele diskussionen om voldgiftskonventionssager i EU-regi også kunne dækkes.

Ligeledes er vi også positive over for muligheden for, at der fra ligningsrådets side bliver givet fuld godtgørelse til sager om syn og skøn. Det er også som tidligere nævnt en indlysende fordel for alle parter både af økonomiske og af menneskelige grunde, at en sag belyses så effektivt som muligt på et så tidligt tidspunkt som muligt.

Så til den anden, men jo ikke mindre interessante del af lovforslaget, nemlig omkostningsgodtgørelsen, som barnet nu skal døbes. Det er jo egentlig også mere dækkende for de faktiske forhold.

De gældende regler for omkostningsdækning er meget firkantede og derfor også enkle at administrere, og det er min klare opfattelse, at omkostningsdækningsudvalgets medlemmer har prioriteret en enkel administration meget højt, så højt, at udvalget mener, at selv om der kan argumenteres for, at der bør gives fuld dækning for udgifter i sager, hvor skatteyderen får helt eller delvis medhold, så vil det efter udvalget mening være meget vanskeligt at afgrænse sagerne både i stofmængde og inden for tid.

Den holdning er jeg ikke uenig i, men administrationsbesvær må aldrig blive et argument for at fastholde regler, der favoriserer det offentlige, på en sådan måde, at borgerne opgiver at klage. Så mener jeg virkelig, vi har et retssikkerhedsmæssigt problem.

Men skatteministerens forslag bevæger sig jo trods alt lidt i den rigtige retning fra de 32 pct., hvis det er en virksomhed, til 50 pct. i godtgørelse i alle tilfælde. Og så kan man i særlige tilfælde få en godtgørelse på 85 pct.

Men jeg synes alligevel, det er fantastisk, at en skatteyder i visse tilfælde skal være prøveklud i en sag. Altså hvis skattemyndighederne er interesseret i at prøve sagen ved en højere instans, kan skatteyderne komme i en situation, hvor de alligevel skal dække 15 pct. af omkostningerne. Det finder jeg helt uhørt. På Venstre virker det stadig væk uacceptabelt, at en skatteyder kan stå tilbage med en regning, når skattevæsenet med piber og trommer har tabt sin egen sag. Det burde være umuligt at tabe penge på at vinde en skattesag.

Der er foretaget mange provenumæssige skøn i forslaget, og nogle af dem holder, og nogle af dem vil der nok kunne sættes spørgs-

målstegn ved, men skatteministeren har i sit regnestykke glemt, at selv fuld omkostningsdækning aldrig dækker, hvad der følger med af menneskelige omkostninger og spekulationer, når skattevæsenet starter en sag.

Selv om Venstre anerkender, at der har været vilje til bevægelse i den rigtige retning, så er vi alligevel skuffede over det endelige resultat.

Brian Mikkelsen (KF):

Det er jo en sag, som har været diskuteret mange gange, både her i salen, i udvalg, minister og politiske partier imellem, og vi har også fra konservativ side med beslutningsforslag aktivt forsøgt at presse skatteministeren til, at hele problemstillingen omkring omkostningsdækningen langt om længe blev taget op til revision.

Historien er jo den, at et flertal af Folketingets partier så, at der var et problem, og ville ændre reglerne, skatteministeren tog så initiativ til udvalgsarbejdet, og vi kan jo så se konklusionen her i lovforslaget.

Udvalget er jo kommet med en indstilling, der forøger omkostningsdækningen ganske betragteligt fra de nuværende 38 pct. for personer og 32 pct. for selskaber til 50 pct. for alle parter, og det er så, uanset om de vinder eller taber sagen.

Indledningsvis vil jeg godt sige, at vi selvfølgelig er glade for, at der endelig er sat skub i sagen, at der er kommet en forbedring, at borgernes retsstilling og virksomhedernes retsstilling er blevet bedre med det her forslag, og vi er naturligvis glade for, at der er sket fremskridt, således at både personer og selskaber får dækket 50 pct., uanset om de vinder eller taber sagen.

Vi mener imidlertid fra konservativ side, at hvis man vinder sagen, er det stadig for lidt kun at få 50 pct. af sine omkostninger, fordi vi aldrig nogen sinde må glemme, at når det offentlige ikke accepterer folks selvangivelser, er det udtryk for, at det offentlige ikke tror på det, folk har selvangivet, og når man så efterfølgende vinder en sag over det offentlige, må det være klart, at man skal have en dækning, der ligger langt, langt ud over de 50 pct.

Det må være sådan, også for en skatteminister og for folketingspartier, at det, der er det vigtigste, det primære, det essentielle, er borgernes retsstilling. Hvis man er blevet uretfærdigt lignet, uretfærdigt behandlet af offentlige skattemyndigheder, så må borgernes retsstilling

selvfølgelig blive genoprettet med det samme. Det handler både om en økonomisk kompensation, som er tilstrækkelig, og så selvfølgelig også om en juridisk kompensation.

Vi må sige, det kan også godt være, man ikke skal have en 100 pct. dækning. Det kan godt være, der er gode argumenter for det, bl.a. står der jo i udvalgsbetænkningen, at så vil incitamentet måske være for stærkt for nogle til at bruge for store og dyre advokater, men en dækning, der ligger eksempelvis på mellem 80 og 90 pct. vil være fornuftig, synes vi.

Som sagt synes vi, vi er kommet et godt stykke på vej med lovforslaget. Vi er ikke tilfredse endnu, men vi støtter intentionen i forslaget og vil efterfølgende stille et ændringsforslag om, at tilskuddet forøges, hvis man vinder sagerne, som jeg også har forsøgt at beskrive det ovenfor.

Aage Frandsen (SF):

Da Folketinget i sin tid behandlede beslutningsforslaget fra Det Konservative Folkeparti og Venstre, var vores tilgang til det, at man i højere grad skulle følge de principper, som vi kender fra civile domstole og civile retssager, hvor princippet jo er, at vinder man, får man dækning, taber man, får man ikke dækning.

Det var sådan vores, skal vi sige, umiddelbare tilgang til det ud fra, at det forekom os mest rimeligt. Vi syntes dengang, at det var meget fornuftigt, at skatteministeren ville nedsætte et udvalg, som skulle kulegrave de her ting, og vi har jo selv været med til at sige god for dets kommissorium. Vi har også syntes, at sammensætningen af udvalget var fornuftig, og det gør jo så, at når et enigt udvalg kommer med en indstilling, er det meget svært at sige, at vi synes altså stadig væk, at den tilgang, vi i sin tid havde til det, er den rigtige, når nu de mennesker, som helt klart har mere forstand på de her ting end jeg i hvert fald og nok også de fleste ordfører har, pegede på en anden løsning.

Jeg ved også, at nogle af medlemmerne af det pågældende udvalg havde den samme tilgang til det, da de gik ind i arbejdet, men endte så i enighed om en fælles godtgørelse på 50 pct. Det gør så, at vi siger, at det er så det, som er rigtigt, for vi kan ikke gennemhulle deres argumentation. Hvis man skulle have fulgt tankegangen om en højere dækning, hvis man vinder, måske endda 100 pct., som jeg jo også kan forstå, Venstre og De Konservative går ind for, må man jo logisk set vel have det sådan, at der ikke skal

være dækning, hvis man taber, ellers synes jeg altså ikke rigtig, det hænger sammen. Der synes jeg så, man kommer ind i problemet med retssikkerhed, for der er ingen, der tør rejse sager, hvis ikke man får omkostningsdækning.

Der må være en sammenhæng i det. Hvis man siger 100 pct., når man vinder, jamen så kan man i hvert fald ikke få 50 pct. Det synes jeg forekommer urimeligt. Så man er nødt til at vælge det ene princip eller det andet princip, og der er det altså så, at vi har valgt at følge det, som ligger i ministerens forslag.

Det vil under alle omstændigheder også, hvis man altså giver en 100 pct. dækning og også en dækning, selv om man ikke vinder, være underligt i forhold til så mange andre ting. Det er allerede blevet nævnt, at det her er usædvanligt. Derfor kan det jo godt være rigtigt, men det er usædvanligt, at man får en godtgørelse, også selv om man taber, og at man i det hele taget kan få en godtgørelse, når man fører sag om klager over administrative myndigheder.

Tilsvarende gælder jo ikke, når det f.eks. drejer sig om en anmodning om at få førtidspension, det gælder ikke, når det drejer sig om dagpenge, sygedagpenge osv., og derfor kan man godt sige, at principperne her med hensyn til den størst mulige retssikkerhed i høj grad også burde udstrækkes til andre områder, som også hr. Keld Albrechtsen fra Enhedslisten var inde på.

Det ændrer jo altså ikke ved, at man godt kan gennemføre det her, som styrker retssikkerheden, uden at det bliver gennemført andre steder, men i virkeligheden mener vi, at det i højere grad burde udstrækkes til også at gælde andre områder.

Med de bemærkninger kan vi altså tilslutte os lovforslaget, og det er i høj grad også affødt af, at det er et enigt udvalg, der peger på det, og det er også af respekt for det udvalgsarbejde, som har fundet sted, at vi støtter lovforslaget.

Klaus Kjær (DF):

Lovforslaget går i den rigtige retning med hensyn til at forbedre borgernes og virksomhedernes retssikkerhed i skatte- og afgiftssager.

Ifølge forslaget forhøjes tilskudsprocenten til 50 både for personer og selskaber imod de nu gældende 38 pct. og 32 pct. Det foreslås endvidere, at der ydes et tilskud på 85 pct. i de tilfælde, hvor myndighederne viderefører sagen, fordi sagen anses for at være principiel, og endelig foreslås det, at det som udgangspunkt bli-

ver muligt for enhver at yde et tilskud til dækning af skatteyderens bistandsudgifter, uden at dette tilskud bliver skattepligtigt for modtageren.

Dansk Folkepartis største anke mod forslaget er dog, at man viderefører princippet om, at der ydes tilskud uanset sagens udfald, det vil sige, uanset om skatteyderen får helt eller delvis medhold. Det forekommer fortsat ikke rimeligt, at en skatteyder, som har ofret måske hundretusinder af kroner, og som efter en årelang kamp med skattemyndighederne vinder sagen, alligevel af egen lomme må betale halvdelen af omkostningerne.

Det er gjort gældende fra omkostningsdækningsudvalgets side, at der kan argumenteres for, at der bør gives fuld dækning af udgifterne i sager, hvor skatteydere får hel eller delvis medhold, men at det i praksis vil være ganske vanskeligt at afgrænse disse sager.

Efter Dansk Folkepartis opfattelse må der kunne findes en teknisk løsning på det problem. I sager, hvor borgeren får 100 pct. medhold, kan der jo ikke være tvivl om, hvad der skal afgrænses, men i sager, hvor borgeren får delvis medhold, kunne løsningen måske være en forholdsmæssig fordeling af det beløbsmæssige på hele sagen, således at der ydes en tilsvarende 100 pct. dækning af beløbet for den forholdsmæssige andel, hvor klageren får medhold.

Vi kan heller ikke særlig godt følge synspunktet om, at der ikke ydes tilskud i forbindelse med en skattesags behandling ved førsteinstansen, fordi der kan være et afgrænsningsproblem, f.eks. i forhold til udgifter i forbindelse med udarbejdelse af selvangivelsen.

Problemet kunne som foreslået af Advokatrådet løses ved, at der ydes omkostningsgodtgørelse efter udsendelsen af en agterskrivelse under forudsætning af, at skatteyderen har indgivet selvangivelse.

Da forslaget imidlertid er et skridt i den rigtige retning, er Dansk Folkeparti positiv over for det, men vi vil under udvalgsarbejdet arbejde videre med, at der kan skabes grundlag for fuld omkostningsdækning, i det omfang skatteyderne får medhold, samt med spørgsmålet om tilskud til udgifter i forbindelse med førsteinstansbehandlingen.

Sonja Albrink (CD):

Lovforslaget her går jo ud på at forbedre de gældende regler om omkostningsdækning i

skatte- og afgiftssager, og det kan vi i CD kun hilse varmt velkommen, for her er altså virkelig et område, hvor borgernes og virksomhedernes retssikkerhed trænger til at blive styrket.

Spørgsmålet er dog, om forslaget her er godt nok, for det medfører altså ikke fuld dækning, heller ikke når skattemynderen får fuldt eller delvis medhold, og man kan måske spørge: Er det rimeligt?

Det kan godt være, at udvalget om behandlingen af borgernes udgifter ved at klage på skatte- og afgiftsområdet ud fra en generel betragtning mener, at en ensartet tilskudsprocent, som ligger fast uanset sagens udfald, vil stille borgerne eller virksomhederne retssikkerhedsmæssigt bedre, end hvis tilskuddets størrelse afhænger af sagens udfald, og det er sikkert også rigtigt set ud fra en teoretisk vinkel, men hvad med virkelighedens verden? Jeg ved i hvert fald, at hvis jeg havde fået fuldt medhold i en skattesag, ville jeg have meget vanskeligt ved at forstå, at jeg skulle betale halvdelen af mine omkostninger bare for at få den ret, som jeg faktisk allerede burde have haft i første omgang. Det mener vi altså er et problem, som vi bør se på under udvalgsbehandlingen.

Jeg kan se, at skatteministeren ikke mener, at det er muligt at anvise klare kriterier for, hvornår en skatteyder kan siges at have vundet sin sag og derfor bør have fuld dækning for sine omkostninger. Helt ærligt, skal ret og rimelighed på et så vigtigt område som skat tilsidesættes, bare fordi man ikke kan opstille nogle præcise kriterier og modeller? Det mener vi i CD ikke er rigtigt, og vi må altså også her prøve at se på, om der er mulighed for, at man kan lave noget, som er bedre.

Men alt i alt, som jeg sagde i indledningen, er lovforslaget her et skridt i den rigtige retning. Vi er meget tilfredse med, at der sker en udvikling af ordningen, sådan at flere sagstyper bliver omfattet, men som jeg også sagde i min ordførertale, vil vi bruge udvalgsarbejdet til at få afklaret, om der er en mulighed for, at man kan gøre ordningen endnu bedre end det, som er blevet fremsat til første behandling her i dag.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Flemming Kofod-Svendsen som ordfører:

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Det rigtige spørgsmål at stille ved dette lovforslags behandling er jo: Hvis en skatteyder er blevet uretfærdigt behandlet af skattemyndig-

hederne og han er nødt til at anlægge en sag og han får sin ret og skattemyndighederne bliver underkendt, hvem skal så have en udgift? Skal den, der har haft ret, men er blevet underkendt, og som får sin ret gennem domstolssystemet, have en udgift for at få den ret, han altså har haft, hvis skattemyndighederne havde været tilstrækkelig kompetente fra starten? Det mener jeg ikke.

Men jeg anerkender, at forslaget går i den rigtige retning. Godtgørelsen, som også tidligere ordførere har redegjort for, er en forbedring af de 32-38 pct., som kommer op på 50 pct. Det er bedre end det gældende, men det er ikke godt nok.

Derfor er vi enige med de ordførere, som har talt om, at i de tilfælde, hvor man altid har haft ret, må vi stille et ændringsforslag, så det ikke koster noget at få den ret, man har. Derimod synes jeg, at den, der ikke får ret, må slå halv skade, og dér kommer man til at betale for at have anlagt en sag. Det synes jeg er en rimelig argumentation.

Jeg kan ikke se, at man som SF's ordfører skal anlægge nogle meget logiske betragtninger, hvis man ønsker, at også den med en lav indtægt får mulighed for at anlægge en sag, uden at udgiften bliver for stor, men at der er en selvrisiko, en betydelig selvrisiko. At man fastholder det princip, synes jeg ikke umuliggør, at den, der har ret og altså burde have fået den ret fra starten, helt slipper for en udgift.

Så lovforslaget er en forbedring, men vi vil under udvalgsarbejdet prøve på at gøre det endnu bedre, så vi får det rigtige lovforslag ud af det.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det her er jo en sag, som hvis den undergives almindelig populisme, rummer utrolige muligheder. Derfor vil jeg da sådan set godt takke en stor del af ordførerne for, at selv de, der har ønsket at gå videre, i betydelig udstrækning har ladet sig påvirke af kendsgerningerne.

Jeg synes, jeg kunne høre på ordførertalerne, hvem der havde taget sig tid til at læse betænkningen igennem, og hvem der måske kun havde skimmet. Selv om fru Mariann Fischer Boels ordførertale havde en konklusion, der hed skuffet, så synes jeg alligevel, at jeg kunne glæde mig utrolig meget over, at de problemstillinger, som udvalget har været igennem, blev gennemgået nøjternt og klart af fru Mariann Fischer Boel, også en række af de dilemmaer,

som vi skal forholde os til. Men man kan godt vælge at se bort fra virkeligheden, som jeg synes hr. Flemming Kofod-Svendsen gjorde, fordi den virkelighed, som man ser, ser besværlig ud, og derfor vil man ikke forholde sig til den.

Sagen her har jo en årelang diskussion bag sig. Vi havde den i sidste samling, og jeg må erkende, at når jeg nåede frem til at foreslå Folketinget, at vi prøvede at finde en enighed om et kommissorium og en udvalgssammensætning, som skulle gennemarbejde den her problemstilling, så var det ud fra, at jeg har meget svært ved at se, hvor den kloge løsning ligger.

Vi fik sammensat et udvalg, der har folk med ganske forskellig baggrund, som i øvrigt også kom – har de tilkendegivet – med ret forskellige meninger til det her udvalgsarbejde. Derfor synes jeg, at hr. Aage Frandsen har fuldstændig ret i, at det er en styrke, at det er et udvalg med så forskellige personer, der når frem til den enige konklusion.

Jeg er så i øvrigt meget uenig med fru Mariann Fischer Boel, der synes, at det har taget lang tid. Jeg vil tværtimod meget gerne rose udvalget for at have præsteret et utrolig flot, gennearbejdet stykke arbejde med en betænkning, som man bliver klogere af, tror jeg, næsten på kortere tid, end man kan finde eksempler på tidligere, hvor et udvalg med så mange eksterne repræsentanter har præsenteret os for deres arbejde.

Når jeg har skyndt mig alt, hvad jeg kunne – og vi har også haft en kort høring – med at komme med lovforslaget i den her samling, så hænger det jo sammen med, at hvis der er en forventning om, at der kommer bedre regler på området, så kan det i sig selv være med til at skubbe sagerne, så der opstår pukler. Hvis der er sager, der står over for en afslutning, og de kan trækkes til efter, at der er bedre regler, så risikerer man, at der hos skatteyderne og deres repræsentanter bliver en interesse i, at sagerne først bliver færdiggjort på det tidspunkt, hvor de nye regler er vedtaget. Derfor er jeg glad for, at jeg ikke har hørt en eneste sat spørgsmålstegn ved, om vi skulle prøve at se, om vi ikke i fællesskab kunne få gjort det her lovforslag færdigt i den her samling.

Må jeg også gøre opmærksom på med hensyn til det, som nogle har forfægtet under debatten: at man skulle give såkaldt fuld dækning i vundne sager, at det ville være en besparelse, hvis vi i øvrigt kunne afgrænse det og lave regler, der var til at håndtere. Det ville koste min-

dre end det lovforslag, der er fremsat her. For det andet synes jeg, at det helt har været forbået i debatten, bortset fra af den socialdemokratiske ordfører, hr. Frode Sørensen, at når man sammenligner med andre civile sager, der føres ved domstolene, så er, i den udstrækning Skatteministeriet taber en sag ved domstolen, situationen jo helt den samme, som den er i andre sager, nemlig at dommeren vil tilkende den pågældende en godtgørelse til at dække omkostningerne, som Skatteministeriet skal betale.

På skatteområdet har vi hos dem, der vinder sager ved domstolene, altså når vi er ude af det administrative led, den yderligere dækning i modsætning til alle andre sager, at vi oveni, når det her lovforslag er vedtaget, såfremt der er omkostninger ud over det, dommeren har tilkendt den pågældende, vil dække 50 pct. eller, hvis det er en sag, som undtagelsesvis er anket af Skatteministeriet, 85 pct. af det overskydende beløb. Derfor vil de, der vinder sager ved domstolene, få en dækning, der ligger tæt på 100 pct. i masser af situationer. Det beder jeg om at man er opmærksom på i vurderingen af det her.

Når man ser på de administrative problemer, kunne man få det indtryk, at de administrative problemer var af hensyn til skattemyndighederne. Det er forkert. Hvis det var os, om jeg så må sige, der på skattemyndighedernes side fik bøvet, så måtte vi overkomme det. Men problemet er jo, at der ikke findes, som det påvises i betænkningen, klare regler opstillet, og det er sådan, som fru Mariann Fischer Boel egentlig konkluderede, at uanset om vi gav fuld omkostningsdækning, så kunne det jo ikke dække de menneskelige omkostninger ved en sag. Det er jeg enig med fru Mariann Fischer Boel i. Ofte er de menneskelige omkostninger i en sag, der strækker sig over lang tid, ja over en årrække, måske de største omkostninger for mange.

Derfor mener jeg, at vi, i den udstrækning vi går ind og laver regler på det område, har en forpligtelse til, at disse regler ikke er af en karakter, så man starter en ny sag og en ny lang diskussion om, hvad det er for regler, man kan få godtgjort sine omkostninger efter. Jeg synes også, der ligger en stor retssikkerhed i, at på det tidspunkt, hvor man starter sagen, kender man den minimumsgodtgørelse, som man får.

Så med summen af de argumenter, som, synes jeg, et meget dygtigt arbejdende udvalg har afleveret til Skatteministeriet og til Folketinget i en betænkning, synes jeg vi har fået et særdeles

godt grundlag. Derfor har jeg da også både en forhåbning og en forventning om, at vi i løbet af en måneds tid kan gøre det her lovforslag færdigt og få det vedtaget. Og det er mit indtryk, at der, selv om der er diskussion om sagen, vil være et meget bredt flertal, som ved tredjebehandlingen vil medvirke til, at lovforslaget kan blive vedtaget. Det skal jeg på regeringens vegne sige en stor tak for.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

**6) Første behandling af lovforslag nr. L 268:
Forslag til lov om gevinstgivende spilleautomater.**

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 5/4 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner sen (S):

Med det lovforslag, vi behandler nu, skabes der ordnede forhold på spilleautomatmarkedet. Hidtil har spilleautomater kunnet opstilles på forlystelsessteder og i restauranter, og derudover har spilleautomater kunnet opstilles privat, når automaterne ikke anvendes erhvervs-mæssigt. Denne opstilling er foregået i klubber med adgang for medlemmer. På det område har der frit kunnet opstilles automater, og der har ikke været nogen regulering eller kontrol af spillevirksomheden.

Med lovforslaget sker der en samlet indsats for at bekæmpe det ulovlige spillemarked dels ved en central kontrol og dels ved, at der bliver mulighed for at udbyde spil med kontante gevinster. Den centrale kontrol samles hos Told- og Skattestyrelsen, der også skal udstede spille-tilladelser. Det vil blive sådan, at spilletilladelser bliver offentliggjort via Internettet, så det er

muligt at se, om en given spillehal nu også er lovlig. Men offentliggørelsen giver også mulighed for at bekæmpe ulovlige spillesteder, idet de jo på den måde også kommer frem i lyset.

Det bestemmes i loven, at en række forhold skal være opfyldt, for at en spillehal kan være lovlig. Således skal børn under 18 år ikke have adgang til spillehallen. Der opstilles også en række krav til de personer, der skal have tilladelse til opstilling af spillemaskiner: Man må ikke have en betydelig gæld til det offentlige, man må ikke være under betalingsstandsning eller under konkurs. Man må ikke være dømt for et strafbart forhold, der begrunder nærliggende farer for misbrug vedrørende spilleautomatvirksomhed. Hver især er fornuftige emner at tage med i den lovgivning.

Told- og Skattestyrelsen vil via en kontrol-computer kunne kontrollere såvel spilleomsætning som udbetaling fra den enkelte spilleautomat. Det skulle så være muligt at sikre, at der ikke foregår ulovligt spil. Spilleautomater, der opstilles i restauranter, forudsætter, at restauranten har en spiritusbevilling, og det skal også her sikres, at unge under 18 år ikke spiller.

Også et særdeles fornuftigt synspunkt. Det vil fortsat være sådan, at spilleautomater kan opstilles i spillehaller i omrejsende tivolier. Og lad mig sige om gevinsten og indsatsen: Det bliver sådan, at indsatsen fremover højst bliver 50 øre, og gevinsten kan ikke overstige 300 kr.

Om afgiften vil jeg også godt sige en lille smule. Det bliver sådan, at man får en afgift, der ligner det, vi kender fra kasinoer. Spillehalerne får en grundafgift på 45 pct. og derudover en progressiv afgift på 30 pct., når man har en større spilleindtægt, og kun af den del. Det bliver også sådan, at spillehaller får et nedslag i afgiften, hvis der sker en udlodning til velgørende formål i den kommune, hvor spillehallen er beliggende. Det er typisk klubber, som hidtil har fået deres indtægter fra spillehaller, der på den måde kan få del i udlodningen. Klubberne fratages således ikke deres mulighed for at få finansieret deres virksomhed som hidtil.

Indehaveren af spillehallen får således to muligheder for at betale sin afgift. Enten betales den fulde afgift til staten, eller også betales en del af afgiften til staten, og en del udloddes til den velgørende forening i kommunen.

Lovforslaget har også en anden vigtig bestemmelse, nemlig at der skal betales 1 pct. af bruttopilleindtægten til behandling af og forskning i ludomani. Det er et problem, som